

טוב הקהילה

ב"ד

לך לך
יא חשוון תשפ"ג
המסע לפי אופק דרושלים
זמני הדלקת הנרות ומצ"ש
4:12 הדד"ג
5:25 מוצ"ש"ק
6:04 ר"ת
סוף זמן קריאת שמע ותפילה
סוק"ש א' 754 | סו"ת א' 9:04
סוק"ש ב' 8:38 | סו"ת ב' 9:33
המסע לפי שיעור חורף |
לילון מס':
647

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

הזי האומרים לרע טוב ולטוב רע

זו עונג וגם שמחה, עליו להבין כי טובה זו אין לה תקומה, ואינה כי אם לזמן, והרי זה כבשר שמן המצויה במצודה, שלא ניתנה לשם כי אם לפתות את הניצוד שיכנס לתוכה, ואכן אחר שיכנס במצודתו יזכה להתענג על הבשר, אולם לאחר מכן מר ורע יהיה גורלו, וכזאת היתה בטובה זו שבחר לו לוט, שלא היתה כי אם לשעה ולאמלא זכותו של אברהם היה גם לוט נספה אם

כל שאר יושבי סדום שכמותו בחרו גם הם לבעוט בדרכי ישרים ולתת דרור לנפשם ולהנות מטובת העולם הזה, ואלמלא ידע לוט שזהו סופן של רשעים לא היה מואס בדרכי אברהם.

וכך אמרו חז"ל (בראשית רבה טו, ד): 'רשעים תחילתן שלוה וסופו יסורין, וצדיקים תחילתן יסורין וסופו שלוה'. כי הרשעים בוחרים בטובת העולם הזה, כי היצר מיפה את הרע בגוונים יפים המעוררים את החמדה, וזאת כדי להאהיב את העולם הזה בעיני רואיו, והרשעים אכן מתפתים אליו, ומנסים את מזלם, אולם ברבות הימים מבינים שהיה זה 'תרמית', כי גם אם יטעמו ממתיקות העולם יצטרכו בסיבתה לשלם מחיר כבד, כי מהם שלוקים בסיבתה בפרנסתם, ומהם שחולאים רעים באים עליהם, ויש שמתקשים בסיבתה בחינוך צאצאיהם, ויש שמפסידיים בגינה את שלום ביתם, והכל הם תוצאה מההליכה אחר התענוגים המדומים שלאמיתו של דבר אין בהם מתום. אולם הצדיקים תחילתן יסורים, כי היצר מבקש להצר את צעדיהם, וכבר בתחילת דרכם הוא מוכיח להם כי מר ורע יהיה אם ימשיכו בדרכם הלאה, וכדי להטעותם הוא מראה להם המצב גם ב'חוש', ומייסרם בעיקר ביסורי עוני, אולם 'סופן שלוה' כי כשאין הם נרתעין ממנו יענה גם הוא בעל כרחו אמן על בחירתם לטוב, ויסלק מעליהם כל המכשולות. ובנוסף יזכו לחוש את הטוב הרוחני שיש בעבודת ה' מסופר בבישבתו של בעל ה'קצות החושן' למד בחור שנטה לבו אחר הבלי עולם הזה, וביום מן הימים החליט לעזוב את כותלי הישיבה, כדי לתור אחר ההבל ולהתענג בה ר"ל, ולמזלו נמלך בדעתו ללכת אל רבו הנזכר ולהפרד ממנו, ה'קצות החושן' שידע ברוח הקודש לאן פני הבחור מועדות פנה אליו ואמר: דע לך יקירי, כעת הנך בהול לקיים את מאמרו הכתוב (קהלת יא, ט) 'שמח בחור בילדותך', - וכאן הרים את קולו ושגא - אבל עליך לדעת שלבסוף יתקיים גם חציו השני של הפסוק: 'ודע כי על כל אלה יביאך האלקים במשפט!' והיתה השאגה יוצאת מנהמת לבו הטהור, ועשו דבריו אלו רושם גדול על הבחור, וברבות הימים אמר שמאז שמעו את הדברים האלו נלקח ממנו הטעם במעשי העבירות, ושוב לא היה יכול לחטוא כלל.

על כל פנים עליו ללמוד מעברו של לוט, שלא להתפתות להיצר ולא לקבוע על פיו מהם חיים מאושרים, ועליו לדעת שהנהנים מטובת העולם הזה אינם באמת מאושרים...

וַיֵּשֶׁא לוֹט אֶת עֵינָיו וַיֵּרָא אֶת כָּל כְּבֹד הַתְּרָדָן בִּי כְלָהּ מִשְׁקָה לִפְנֵי שַׁחַת ה' אֶת כָּסֶם וְאֶת עֲמֻרָה... וַיִּבְחַר לוֹ לוֹט אֶת כָּל כְּבֹד הַתְּרָדָן וַיֵּשֶׁע לוֹט מִקְדָם וַיִּסְרְדוּ אִישׁ מִעַל אֹהֶי: אַבְרָם יָשָׁב בְּאַרְצוֹ כְּנָעַן וְלוֹט יָשָׁב בְּעָרֵי הַכְּפָר וַיֵּאֱחָל עַד סוֹדֶם: (יג, י - יב) פירש"י: מקדם - ומדרש אגדה הסיע עצמו מקדמונו של עולם, אמר אי אפשר לא באברם ולא באלהיו:

הנה דברי רש"י אלו מעוררים תמיהה, כי מתוכם אתה למד שפרידתו של לוט מאברהם היתה מיזמתו של לוט, כי מאחר שלא רצה בדרכי אברהם שוב לא רצה לשהות במחיצתו, אמנם כשמעיינים במקראות (בפסוקים דלעיל ח ט) רואים אנו שהיתה זאת עצת אברהם, הוא זה שהציע זאת ללוט מפני השלום, ועד שלא העלה אברהם את הצעתו לא עלה על דעתו של לוט להיפרד מאברהם, ובהכרח שמעיקרא לא עלה על דעתו של לוט לפרוק עול מלכות שמים מעליו, ונוח היה לו במחיצת אברהם, ואף שעצם המריבה היתה כתוצאה מהליכה בדרך לא טובה (ראה רש"י לעיל פסוק ז), בכל זאת לא היו מעשיו מוגדרים כפריקת עול, שהרי עדיין ביקש מענה למעשיו על פי התורה (כמבואר ברש"י שם), ואם כן פליאה היא זו שיאמרו שפרידתו של לוט היתה כתוצאה מאי רצונו באברהם ובבוראו.

אך כשמתבוננים קצת ומדייקים באלו המקראות מתבהרים הדברים. כי מעיקרא היה לוט אדוק בדרכו של אברהם ולא היה חפץ להיפרד ממנו, אולם אחר ששמע לעצת אברהם ביקש להציץ על פני תבל כדי לבחור מקום לעצמו, וכפי שהכתוב מעיד 'וישא לוט את עיניו' וכיון שהציץ נפגע, כי נתוודע אז לעולם חדש שלא הכיר בו עד אז, לעיניו נתגלה 'כיכר שכולה משקה', כיכר שכל טוב העולם כלול בו, וכיון שהיה זה נחמד למראה, העדיף מעתה את טוב העולם הזה, על אף שידע שבסיבתה יפרוש מדרכי אברהם ואלקיו, מאחר שהמשיכה אחר תענוגי העולם היא פתח לכל חטאת ולכל עון, ולכן קראו לאותו כיכר בשם 'ירדן' כי היה זה סיבה לירידה לכל אלו שנמשכו אחריו.

וכפי שרואים בהמשך שאחר שישב בערי הכנר נאמר 'ויאהל עד סדום' כי בהליכותו אחר ההבל היה חבר לדיעה עם אנשי סדום, שגם הם נמשכו אחר התווה, ולכן התחבר עמהם להיות לעם אחד.

לאור האמור מובן גם מה כיוונה התורה בהוסיפה שכל זה היה 'לפני שחת ה' את סדום ואת עמורה', כי אחר שרואים אנו איך שלוט בחר לו את טובת העולם הזה, יכולים אנו להעלות על הדעת שאכן מדובר באיזה שהיא 'טובה', וההולך בדרכו של לוט - גם אם לשוטה ייחשב בזה שממיר עולם עובר בעולם נצחי - זוכה על כל פנים בטובת עולם הזה, על כן מודיענו הכתוב שטובה זו היא בבחינת 'אליה קוץ בה', וגם אם בעיני בשר רואה אדם בבחירה

טיב המערכת

וזהו כי ידאו אותך המצרים

כל החיים שלנו בניינים מדיני קדימה, מה קודם למת, ומי קודם למי, יושבים בסעודה תלמידי חכמים מבוטלים וגם כהן צעיר, יש מצוות וקדישות, נותנים את הסנה הראשונה לכהן. מגיע תשעה באב עלינו לצום ואם זה יוצא בשבת לא צמים כי השבת דוחה את הצום אבל אם יום כיפור יוצא בשבת הוא דוחה את השבת. וכל זאת למה? כי בתורה ישנם סידרי עדיפויות, יש סדר קדימה לכל דבר יש מקום בסולם החשיבות ויהודי לא יכול להחליט בתשעה באב שעכשיו הוא רוצה לעשות סעודה גדולה לכבוד ה' ישעיה בן ה' משה... ולא לקבוע צום בחול המועד, גם אם יש לו סיבה חשובה שבגללה עליו לצום.

אברהם אבינו מתקרב למצרים והוא חושש לחייו, מדוע? זהו כי ידאו אותך המצרים ואמרו אשתו זאת והרגו אותי ואותך יחיל, נשאלת השאלה: למה שיהרגו את אברהם? אנהנו אולי לא מבינים את ההיגיון שבדבר, אבל אברהם אבינו הכיר טוב את הגויים והוא ידע איך עובד הראש שלהם היצר הרע משכנע אותו להחמיר, אבל לא במקום הנכון, ולכן למרות שהמצרים היו שטופי זימה, פרעה לא היה לוקח את שרה מתחת ידי בעלה - אברהם כי זה לא נראה טוב, ואולי זה זיקק לו בבחירות הבאות. אבל הרי כשהוא רואה אשה יפה הוא רוצה לקחתה ואינו יכול לשלוט ביצרו, אז הוא מצא פתרון פשוט, להעליל עליה על אברהם ולהוציאו להורג, ואז הוא יכול לקחת את שרה, אחרי שכבר לא תהיה אשת איש.

למעשה, כל מי שלא הולך לפי חוקי התורה וסדר העדיפויות שהתורה מכתובה לנו, יכול להגיע לאותם טעויות כי זו כוחו של היצר, לבלבל אותנו כל הזמן, והרי כך אנו אומרים בוודאי הגדול של רבינו גיסיס 'את אשר התרת אסרתך, את אשר אסרת התרת, לכן עליו לזכור שלפעמים גם חומרות יכולות להיות עצת היצר, ולפני שאנחנו מחמירים על עצמנו בדברים המותרים - עליו לחשוב ולבדוק האם באמת תועלת תצמח מכך או ח"ו להיפך.

(עפ"י טיב התורה - ד"ר)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיר

באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני קבלת קהל 0534-100024

טיב
ההודעות

עת לקרב ועת לרחק

להיזהר מצואה בשעת קריאת שמע

א. דע דבכל ההלכות אלו כל מקום שזכר הדין לענין קריאת שמע, בין לענין היתר בין לענין איסור, הוא תורה ותפילה, וכל עניני הקדושה, ובין שאומרים בלשון קודש ובין בלשון חול (סי' ע"ז מ"ב סק"ג).

ב. האיסור לקרות כנגד הצואה, הוא מדאורייתא (סי' מ"ב סק"ז).

ג. בשער מאמרי רשב"י על שיר השירים, כתב דהזכרת דברי תורה במבואות המטונפות גורם להכניס קודש בחול (מ"ח אות י"ז).

ד. ולכן אם הוא במקום המטונף, אף שאי אפשר לו לצאת משם, כגון שהוא חבוש בבית האסורין וכיוצא בזה, לכתחילה מוטב לו שלא יתפלל כלל, דעובר בזה על איסור דאורייתא (ביה"ד ד"ה צ"ח).

ה. אין שיעור לאיסור צואה, ואפילו כל שהוא (סי' מ"ב סק"ט).

ו. צואה בעששית [הוא של זמנית או דבר אחד המטהר], מותר לקרות כנגדה אף על פי שרואה את הצואה דרך דפנותיה, משום דבכיסוי תלה הכתוב, דכתיב: וכסית את צאתך (דברים כ"ג ז') והרי זה מכוסה (סי' מ"ב סק"א).

ז. בספר יפה ללב (אות א') כתב דשומר נפשו ירחק ממנה ולא יראנה (מ"ח אות א').

ח. אמנם אם מגיע לו ריח רע אסור, ולא מועיל בזה כפיית כלי (סי' מ"ב סק"ט).

ט. ומ"מ אינו צריך בזה הרחקה ד' אמות ממקום שכלה הריח אפילו מלפניו, ויש להחמיר לכתחילה.

י. לענין ידעבד אם כבר קרא והתפלל והיתה הצואה עוברת לפניו באותה שעה חוץ לארבע אמות, עיין בפמ"ג שכתב וזה לשונו: וכבר כתבנו כל היכא דאיכא פלוגתא חוור וקורא קריאת שמע בלא ברוכותיה ובתפילה אינו חוור ומתפלל (סי' מ"ב סק"ט).

יא. צואה הנמצא בגומא שבקרע, מניח סנדלו עליה וקורא, דזוהו חשוב כמכוסה, ואם אין ריח רע מגיע אליו, מותר (סי' ט').

יב. ולאו דוקא סנדל, אלא הוא הדין בכל דבר שמכסה מהני, ונקט סנדל דלא תימא דבטיל לגבי גופו, והרי זה כמו שמכסה אותה ברגלו היחפה, דאז בודאי אין גופו חשוב כיסוי, קמ"ל דאין הסנדל מתבטל (סי' מ"ב סק"ד).

יג. ודוקא כיסוי ברגל שלו עצמו לא מהני, אבל כיסוי רגל דאחריו ודאי דמהני (מ"ח אות ד').

יד. והוא שלא יהא סנדלו נוגע בה, רצה לומר, אפילו אם אין הצואה מתפשט על צדדי הסנדל מבחוץ ואינו נראה, מ"מ צריך שלא יגע הסנדל בצואה, ואף על גב דבעששית אפילו נוגע ודבוקה בה שרי כשאינו נראה מבחוץ, היינו שאינו יוצא מוחץ לעששית, סנדלו

גרע טפי, מפני שעתה הוא מלבוש שלו, וע"כ אם חלצו סנדלו וכיסה בו שרי אפילו נוגע בה (סי' מ"ב סק"ט).

טו. לכן יש לזהר מאוד היוצאין מבית הכסא וממקומות שאינם נקיים, לקחת היטב מנעילי קודם כניסתן לבהמ"ד להתפלל (ש"ה"ש סי' ט').

טז. ולאו דוקא קודם כניסתו לבית הכנסת, אלא תיכף יציאתו מבית הכסא צריך לקנח סנדלו יפה אם יש חששא שנדבק בו צואה מבית הכסא, דחיישינן שמא יברך אשר יצר וסנדלו ברגלו, דצואה דבוקה בסנדלו והוא ברגלו אסור (מ"ח אות ט').

יז. באופן שדרך בנעלו בטעות על צואה, יש לו בזה ב' עיצות, א' יפשוט נעלו, ב' יעטוף הנעל בניילון ואז הרי זה צואה בעששית דמותר (דבר החוק).

יח. העבירו צואה לפניו, אסור לקרות כנגדה, וה"ה אם היתה שטה ע"פ המים (סי' מ"ב סק"ט).

יט. עיין בב"י דסובר דאין לחלק בין צואה קבועה לעוברת, ע"כ גם בזה בעינן הרחקה מלפניו כמלא עיניו ומלאחריו ארבע אמות ממקום שכלה הריח, וכן העלה הט"ז והפ"ח.

והב"ח והא"ר פסקו דכיון דצואה עוברת היא ואינה עומדת במקום אחד, סגי בהרחקת ד' אמות ממקום שכלה הריח אפילו מלפניו, ויש להחמיר לכתחילה.

ולענין ידעבד אם כבר קרא והתפלל והיתה הצואה עוברת לפניו באותה שעה חוץ לארבע אמות, עיין בפמ"ג שכתב וזה לשונו: וכבר כתבנו כל היכא דאיכא פלוגתא חוור וקורא קריאת שמע בלא ברוכותיה ובתפילה אינו חוור ומתפלל (סי' מ"ב סק"ט).

כ. אף אם העבירו צואה מלפניו ע"פ רחבו [מצדו], אזי די ב' אמות, דהיינו קודם שהגיעה הצואה לד' אמותיו, או אחר שנתרחקה ממנו מצידו, ואמרינן בסימן ע"ט דמצידו הרי הוא כמו לאחוריו דסגי בארבע אמות ממקום שכלה הריח, דעד מקום שכלה הריח הוא כמו צואה ממש, כיון שהוא ריח רע שיש לו עיקר (סי' מ"ב סק"ט).

כא. ואף ד"ל דצדדין שלפניו הוא כלפניו, והיה נכון להחמיר גם בזה, מ"מ יש להקל דהא"ר מיקל, ובפרט בענין זה שהרבה אחרונים פוסקין דאפילו בלפניו ממש שרי, ע"כ נראה דאין להחמיר בצדדין שלפניו בזה (ביה"ד ד"ה העבירו).

לוט רצה לעבוד עבודה זרה ולכן לא רצה אברהם להתחבר עמו

בפרשתן (בראשית י"ג ט) "הפרד נא מעלי אם השמאל ואימנה ואם הימין ואשמאילה" איתא בזה"ק (בראשית פד.) שרצה לו לחזור לעבודה זרה שעובדים יושבי הארץ, ומיין לנו שלוש חזר לסורו הרע לעבודה זרה, שכתוב "ויסע לוט מקדם" מהו מקדם מקדמונו של עולם. כיון שידע אברהם שלכן נטה לבו של לוט, מיד - "ויאמר אברם אל לוט וגו' הפרד נא מעלי" אינך כדאי להתחבר עמי.

אז נפרד ממנו אברהם ולא רצה ללכת ולהתחבר עמו, שכל מי שמתחבר לרשע, סופו ללכת אחריו ולהעניש בגללו. ועל כן לא רצה אברם ללכת עם לוט. ועם כל זה לא רצה לוט לחזור מסורו הרע, אלא ויבחר לו לוט את כל ככר הירדן ויסע לוט מקדם. נסע מקדמונו של העולם, ולא רצה לדבק באמונה השלמה כמו אברהם. 'אברם ישב בארץ נעון', להדבק במקום האמונה ולדעת החכמה להדבק ברבנו. 'ולוט ישב בערי הכנר ויאהל עד סדם', עם אותם הרשעים של העולם שעובדו דרך האמונה, שכתוב "ואנשי סדם רעים וחטאים לה' מאד". וכל אחד נפרד לדרכו.

וכן מוכח באור החיים הק' (בפרשתן ז"ה ויקח אברם) שחייש אברהם אבינו ע"ה עילה והזדמנות מתי ויכל להתפטר מרשע זה, ורק כדי שלא יכלימוהו המתין עד שנתעורה הריב בין הרועים, ואז תיכף אמר אליו 'הפרד וגו' אם הימין' וגו', ויטיל אותו מעליו.

מדוע לא גייר אברהם אבינו את לוט

אך בכל זאת יש להתבונן האין שייך כדבר הזה שאברהם אבינו אשר כל חייו עסק בקירוב רחוקים כמאמרם ז"ל (במדבר רבה נשא) 'זאת הנפש אשר עשו בחרן' (בראשית י"ב ה) מלמד שהיה אברהם מגייר את האנשים ושרה מגיירת את הנשים. ואם כן האין יתכן שלא היה ביזו לקרב את שאר בשרו לוט בן אחיו, שלפי המשמעות בכתובים לא היה עדיין רשע כל כך, והא ראינו שהרי נתדבק באברהם ולא הסכים להפרד ממנו. וביזונו יקשה שהיה שטות המקרא מוכיח שלוט היה מאמין בהש"ת ובהבטחתו במדריגה יתירה, שהרי האמין בהבטחת ה' לאברהם בברית בין הבתרים (שם טו ז) 'אני ה' אשר הוצאתיך מאור כשדים לתת לך את הארץ הזאת לרשתה' וכמבואר ברש"י על הפסוק (שם י"ג ז) 'ויהי ריב בין רועי מקנה אברם ובין רועי מקנה לוט' - ויהי ריב - לפי שהיו רועים של לוט רשעים ומרעים בהמתם בשדות אחרים, ורועי אברם מוכיחים אותם על הגזל, והם אומרים 'נתנה הארץ לאברהם, ולו אין יורש, ולוט יורשו, ואין זה גזל. הנה מוכח מטענתו שהיה לו אמונה גדולה בהבטחת הש"ת, ואם כן מה זאת שלא הצליח אברהם אבינו לקרבו ולהכניסו תחת כנפי השכינה.

ההוראה לדורות מי לקרב ומי לרחק

אמנם נראה לבאר דמעשה אבות סימן לבנים, ויש בזה הוראה לדורות להעוסק בקירוב רחוקים ללמדם בינה ואורחות חיים לדעת את ה', ולמד לנו אברהם אבינו כי עת לקרב ועת לרחק, וצריך טבעית עין מיוחדת את מי לקרב.

דהנה אף שבמושכל ראשון אכן נראה חזונו של לוט כיהודי מאמין בהבטחת הש"ת וכפי שטענו הרועים 'נתנה הארץ לאברהם', דבר המוכיח על תוקף אמונתם שבטוחים היו שתקיים הבטחת הש"ת לאברהם, ולפי זה כל הארץ שייכת ללוט שהוא היורש.

אך באמת טענה זו מופרכת היא מתחילתה, ואדרבא מטענה זו גופא ניכר שלא היה לוט מאמין בהבטחת הש"ת כלל וכלל, כי הרי באותה מעמד של ברית בין הבתרים הבטיחו גם על הבנים כמו שאמר הכתוב (שם טו ה) 'ויוצא אתו החוצה ויאמר הבט נא השמימה וספר הכוכבים אם אתו כלל לספר אתם ויאמר לו כה יהיה זרעך'.

ואם כן על כרחך שאין לוט יורש את אברהם, ואם אכן היתה אמונתו שלימה לא היה בא לכלל הטענה של 'הארץ נתנה לאברהם' כי הרי אברהם מובטח ועומד שיהיה לו זרע והוא ירשנו, ואין שום זכות ללוט בירושת הארץ.

נבל ברשות התורה' מפלפל פלפולי סרק כדי להשיג תאוותו

אלא על כרחך שכל טענת לוט היתה רק מצד ערומיותו שחמד ממון אחרים, וכדי להשיג חמדתו העלה בדעתו פלפולי סרק ובגניי הבל שעל פי החשבון הארץ שייכת לו, מפני שהוא היורש היחיד של אברהם כהבטחת הש"ת להתחיל את הארץ לאברהם, אך כאמור לא נבע סברתו מצד אמונה בה' לא מניה ולא מקפתו.

והלך בדרך הקלוקל של 'נבל ברשות התורה' להתיר איסורים בטענות ופלפולים וראיות מן התורה, ולהתיר את השרץ ולטהרה בק"ץ טעמים, וכל זה כדי להשיג חמדתו ותאוות נפשו, וטענתו בפיו שיש לו אף ראיות מן התורה על כל מעשיו, כדרכו של חזיר הפורש טלפיו ואומר ראו כשר אני.

קירוב רחוקים שייך רק למי שנכבד ומוכן לשמוע ולקבל

ובזה ניחא מדוע לא גייר אברהם אבינו את לוט ולא החזירו בתשובה, כי פעולת קירוב רחוקים הוא להוכיח להאדם שהדרך שהלך בה עד הנה עקומה הוא ואינה נכונה, ובדרכי נועם מראים לו עד כמה אין מעשיו ראויים ורצויים, ואז מדברים על לבו שישוב מדרכו הרעה, וידבק בחיי הנצח בדרך השי"ת המאירה ועומד לו להאדם בזה ובבא.

אמנם לא כן אצל מי שמתנהג בדרך של 'נבל ברשות התורה', שאי אפשר כלל להוכיחו על מעשיו כי מיד ימציא פלפולי סרק להצדיק דרכיו שהם כאילו מותאמים עם דעת התורה, ואיש כזה לא שייך לקרבו לדרך הנכונה 'ואולת אדם תסלף דרכו' (משלי י"ג).

ולכן אף שגייר אברהם אבינו רבבות בני אדם, והיה יחיד בדורו בקירוב לבות בני אדם לאביהם שבשמים, בכל זאת על לוט בן אחיו לא היה שייך להשפיע לטובה כי דעתו הייתה עקומה ומחוכמת לרוע. וכמו שמצינו שמיד שנפרד מאברהם נתגלה פנימיותו וצביעותו כמו שאמר במדרש (בראשית רבה מ"א): 'ויסע לוט מקדם' הסיע עצמו מקדמונו של עולם, אי אפשר לא באברהם ולא באלוהו.

כח הרצון

ע"י הרצון וההשתוקקות זוכין לעזר ממעל

בפרשתן (בראשית טו, ב) 'ויאמר אברם ה' אלוקים מה תתן לי וגו' ויוצא אתו החוצה ויאמר הבט נא השמימה וספר הכוכבים אם אתו כלל לספר אתם ויאמר לו כה יהיה זרעך'.

ביאר הגאון המהר"ם שפירא זצ"ל דבפסוק זה מרומז יסוד עצום בכח האמונה של כלל ישראל, אשר בטבעם משתוקקים לעשות רצון השי"ת, ואף במקום שבעיני בשר ודם נראה שלא יעלה הדבר בידם, בכל זאת משתדלים הם מצדם לעשות את המוטל עליהם, ובכח הרצון וההשתוקקות זוכין לעזר וסיוע מן השמים.

וכן זה בא לנו מכוחו של אותו זקן אברהם אבינו ע"ה, כי בשעה שאמר הקב"ה לאברהם אבינו "הבט נא השמימה וספור הכוכבים" אזי מיד הרים אברהם אבינו את עיניו והחל לספור את הכוכבים, אף על פי שבדרך הטבע הרי לא שייך לספור את הכוכבים, וכמאמר הכתוב "אם תוכל לספור אותם", בכל זאת כיון ששמע צויו הבורא 'הבט נא השמימה וספור הכוכבים' נדרז לקיימו בתמימות.

ועל כן הבטיחו הקב"ה 'כה יהיה זרעך', שכח זה יהיה מושרש בו ובזרעו אחריו עד סוף כל הדורות, שישתוקקו בני ישראל לקיים מצוות השם יתברך באמונה ובתמימות, ולא יחשבו חשבונות האם יעלה בידם שלימות המצוה, אלא יעשו את המוטל עליהם ומן השמים יסייעו בידם.

פירש בספה"ק "נועם אלימלך" (הפרי דף ז': ט"ו)
זלה"ט: "יניל דהנה צריך האדם לעבוד הבורא ב"ה
בשלש מדרגות זו אחוה זו, דהיינו [א] מתחילה
צריך לשבר כח התאוה המוטבע באדם מדרך
הטבע, כגון אכילה ושתייה וכיוצא בהם, שיהא
אכילתו בקדושה ובטהרה. - ועל ידי זה הוא משבר
כח 'אלקים אחרים' ד'אלקים' גימטריא 'הטבע'.
ואחר שמשבר כח 'אלקים אחרים', זוכה לבוא
למדרגת 'יראה' שהוא 'אלקים חיים'."

לך? לך?
מאריך?
"יאמר ה' אל אברהם, לך? לך?
מאריך? וממולך? ומפית אברך,
אל הארץ אשר אראך" (י"ב, א).

ומתחייבים על סכומים שאין בידם לשלם. ובעקבות
משחקים אלו נוצרו מלחמות קשות בתוככי הכלא,
כשהמרוויחים רודפים את הנושים להסדיר את
חובותיהם, ולאחר שפרצו מהומוות בבתי הסוהר
הגדולים, הוחלט לאסור לגמרי את משחק הקלפים
בבית הסוהר.
וברוסיה כמו ברוסיה, מרגע שהתקבל החוק ונכנס
לספר החוקים, תיכף יצאו קלגסי הכלא לאכופי את
החוק בנאמנות, השומרים טובבו תדיר בין האסירים
כדי לוודא שהחוק מיושם ככתבו וכלשונו, ואי לו
למי שיימצא בתאו 'משחק קלפים' תמים.

ברם, מספר רבי מענדל, אצלנו בכלא נמצא בשופי משחק הקלפים
האהוב על האסירים, לאחר שהצליחו להערים על השוטרים והקצינים
ולהבריח פנימה את המשחק הנחשק. והרחק מעינים הבוחנת של
השומרים היו ממשכים במשחק הקלפים כפי שהורגלו תדיר,
כשהחוק הרוסי הנוקשה בצנינים בעיניהם...
אך, לא לעולם חוסן, ונעבור תקופה מסוימת נודע הדבר במפקדה
הראשית של בית הסוהר, שבדרך לא דרך הוברר 'משחק קלפים' שלם
אל הכלא, כשהאסירים מצפצפים על החוק ומבלים שעות במשחק
האסור. כששמעו זאת מפקדי הכלא חרה אפם מאוד על השוטרים
שומרי בית הסוהר שאינם עושים את מלאכתם נאמנה, ואינם אוכפים
את החוק! ויצאה הפקודה לגלות מיידית היכן מסתתר משחק
הקלפים שבבית הסוהר, ולחקור היטב כיצד הונס פנימה, הנאשמים
היו צפויים כמובן לעונשים כבדים וחמורים.
השוטרים האחרים על סדרי בית הכלא שהתיירו ממתכתי פיטורים
מידיים, החליטו לעקוב ולבלוש היטב כדי למצוא את הקלפים בכל
מחיר, הם הפתיעו את האסירים בביקורי פתע, ואף התקינו חורים
מיוחדים להצצה מבחוץ אל תוככי התאים כדי לגלות את תעלומת
הקלפים הנעלמים!

למרבה הפלא, מספר רבי מענדל, גם השמירה ההדוקה הזאת לא
הצליחה להפחיד את האסירים פורעי החוק, השוטרים בשלהם
והאסירים בשלהם... המשחק בקלפים המשיך כהרגלו, כשהשוטרים
המיומנים מעלים חרס בידם, התעלומה היתה גדולה, כיצד מצליחים
אותם אסירים להערים שוב ושוב על השומרים, כשבכל פעם שנכנסים
בחרי אף בפתאומיות בחיפוש נואש אחר הקלפים הם נעלמים כמי
שבלעה אותם האדמה...
בראותם כי כן, החליטו מפקדי הכלא להעמיד באותם חורים נסתרים
שוטרי חרש צמודים אל החור כל העת ברצף ללא הפסקה, כדי
שברגע שיראו את המשחק הקלפים עולה על שולחנם של האסירים
יפרצו מיידית פנימה לתפוס אותם על חם...
ואכן הועמדו שוטרים במשמרות כשעינים צמודה במעקב נחוש אל
תוך הכלא, כשהם עומדים דרוכים לקפוץ הישר פנימה, מיד כשיתגלו
הקלפים על השולחן.

אולם, הפלא ופלא, במלחמה הזאת שבין האסירים לשוטרים דוקא
ידם של האסירים גברה... הקלפים המשיכו לעלות על שולחנם בכבוד,
כשהם ממשכים במשחקיהם כמימים ימימה, ובכל פעם שפרצו
השוטרים בפתאומיות פנימה, תוך רגע אחד נעלמו הקלפים ואינם...
כעסם של השוטרים חמורי הסבר התגבר שבעתים, כשתיכף כראות
השוטר דרך החור שהאסירים משחקים בקלפים ניתנה האות והשוטר
זינק פנימה לתפוס את הקלפים. אך האסירים פשוט צחקו וגיחכו
עליהם כשהשומר מחפש בכל פינה ופינה, הופך את כל השולחנות,
ומחפש בדקדוק ובעיון בתוך כל הכיסים של בגדי האסירים, ובכל
מקום שרק ניתן להחביא, ואף על פי כן המטמון לא נמצא...
בראותם כל זאת מן הצד, מספר ר' מענדל, גברה פליאתי לגילוי הסוד
הכמוס המסעיר את כל אלפי האסירים ומאות השוטרים, כיצד יתכן
שעם כל החיפושים הנחרצים אחר הקלפים רגע לאחר שנראו בבירור
על השולחן הם נעלמים כהרף עין?

והנה באחד הימים יצרתי קשר טוב עם אחד מחבורת משחקי הקלפים
שבכלא, שסמך עלי ועל נאמנותי וגיילתי לי את הסוד הגדול.
דע לך, המתק האיש את סודו באוזני, שיש בינינו כאן בבית הסוהר
'כייס' מומחה בשליפת ארנקים וגיבות מתוך כיסים ללא שהגנב
מרגיש בכלום... הכייס העלום דן וישב על מקומו דרוך ומוכן לכל
ביקורת פתע של פריצת השומר פנימה, תיכף ומיד עם כניסת השומר
תוחב הכייס את הקלפים אל כיס מעלול של השומר עצמו... וכך
עורך לו השומר עם עוזרו חיפושים קשים

סיפורי השגחה פרטית
שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

לעשות נחת רוח לבורא
יתברך שמו

מידי שבת מברכים אני נוטע למירון. במירון יש
לי מניין קבוע ששם מבקשים ממני לגשת לברך
את החרדש באופן קבוע במשך שנים רבות עד
שזה כבר נעשה עניין של קביעות.
השנה בשבת מברכים חשון, תכנתני לנסוע
כהרגלי למירון יחד עם הרבנית. אך במפתיע
קיבלנו תור ליום ראשון בבוקר לבדיקות חשובות
עבור הרבנית.
עשיתי חשבון שגם אם נצא במוצש"ק לדרך
בשעה הכי מוקדמת שמתאפשר בנוסף לפקקים
בדרכים הסקתי שגם אם באמת נעשה הכל
לצאת מוקדם נגיע לירושלים בשעה מאוחרת
מאוד מה שיכביד על הרבנית מאוד לאור
הבדיקות שיש לה בשעה מוקדמת ביום ראשון.
אי לכך הודעתי לרבנית שלא נוסעתי לשבת הזו
למירון.

היא השתוממה הרי זה מסורת שלנו ולא
מוותרים על זה אלא לדברים חשובים מאוד כגון
שמחות של הילדים/נכדים או דברים מעין אלו
אבל לא לשום קושי אחר...

הסברתי לה שזה לא אנושי עבורה לשוב
מאוחר ולהיות בבית הרפואה מוקדם כל כך,
למרות שעבורי שבת במירון זה הרבה יותר ממה
שאפשר להגיד במילים אבל עם כל הקושי אחרי
חשבון של מה חובת האדם בעולמו ומה רצון
הבורא ממני בשעה כזו הגעתי למסקנה הזו וכך
אכן עשינו.

בשבת הלכתי למניין שלי בירושלים שמזה
עשרים שנה לפחות שאני מפלפל שם בשבת
בבוקר ולהפתעתי הרבה בקשו ממני לגשת
לברכת החרדש.

מעולם לא התבקשתי לברך את החרדש במניין
הזה!!!

הרי פעמים לא מעטות יצא שהתפללתי שם
בשבת מברכים מסיבות אלו ואחרות ומעולם לא
בקשו ממני לברך את החרדש.

ניגשתי לברך את ברכת החרדש והרגשתי
שקבלתי ד"ש ממירון וחיוך מבורא עולם כאילו
אומר לי: "בני, עשית את ההחלטה הנכונה בכך
שלא נסעת למירון!!!"

מדוע אני טורח לספר את הסיפור שלי עם מירון??
מכיוון שפעמים רבות אני נתקל באברכים וגם
מבוגרים יראי שמים הנתפסים לדברים מסוימים
ובטוחים שכלי זה הם לא יסיימו את השבוע
החרדש או את השנה והם לא מוותרים על דברים
מסוימים גם אם זה בא על חשבון האישה הילדים
או סתם אנשים או חברים וכו' על האדם לדעת
שמי שעושה רצון ה' לעולם אינו מפסיד וגם אם
זה מסודת של שנים יש פעמים שצריך לוותר על
המסודת הזה של אותו מנהג קבוע שלך ברגע
שזה מתנגש ברצון הבורא.

לסיכום: כאשר זה מגיע לרצון הבורא אין מקום
לנעוורים (עצבים) ומנהגים אלא עושים את רצונו
ולעולם לא מפסידים.

ברוך ה' הבדיקות חזרו טובות ותקניות למעלה מן
המשוער בתודה לבורא עולם!!!

בעל המעשה: מוריט הרב שליט"א

הפענוץ לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית
פוזפן לשלוח אל ר' שפתה ספואלס
בפקס: 15326517922

האיזה ס'יה אהח ?

מאוצרו המנוצרו של הגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

להשיג בחנויות הספרים המובחרות
הפצה ראשית מרכז הספרים בהנהלת הרב יצחק פרידמן 03-6194114

ודקדקניים אחר הקלפים בכל חור ובכל מקום ואף בכל בגדי האסירים, כשאני מעלה על דעתי שהקלפים המבוקשים כל כך עומדים מן המוכן תחת ידו בכיס שלו עצמו! בטרם צאת השומר החוצה, מתקרב אליו בלא משים הכי"ס האומן שולף כלאחר יד את הקלפים בחזרה החוצה, וכך מיד עם צאת השומר נפרשים הקלפים שוב על השולחן, לסבב משחק נוסף...

המוסר השכל שלמדתי מטיב זה המעשה, סיים רבי מענדל את שיחתו הנוקבת, שפעמים רבות נמצא האוצר שהנך מחפש ודורש אחריו כל כך בתוך הכיס שלך בעצמך... עליך רק לגלות ולהאיר את הנקודה הפנימית, חלק אלקי

ממלך, השוכן וקיים בקרבן מאז ומעולם, שזיריה אורו בלבבך ובנפשך, וממילא נמצא ותגלה את מי שאמרו והיה העולם. על דרך שמעיד בנו הכתוב לאמר (דברים ל, יא-ד): "פִּי הַפְּצָה הָאֵת אֲשֶׁר אֲנִי מַצְוֶה הַיּוֹם, לֹא נִפְלְאָת הִיא מִמֶּךָ וְלֹא רִחֵק הוּא. לֹא בְשָׁמַיִם הִיא כִּי, וְלֹא מֵעַבְרַת לָיִם הִיא כִּי, פִּי קְרוֹב אֶלְיָי הַדָּבָר מֵאֵד פִּפְיָי וּבִלְבָבְךָ לַעֲשׂוֹתוֹ."

על פי זה המעשה הסביר רבי מענדל את המעלה הגדולה של טיב ארץ הקודש, כאשר נאמר עליה (שם יא, יב): "אֶרֶץ אֲשֶׁר... תִּמְדֵּי עֵינֶיךָ וְאֶלְקֶיךָ בָּהּ, וּבִסְגוּלָתָהּ לִפְקוֹחַ עֵינַיִם עֵיווּרוֹת כְּדִי לְגַלּוֹת אֶת אוֹצְרוֹתֶיהָ הַגְּדוֹלִים הַטְּמוּנִים בְּתוֹךְ הָאֵדָם בְּעַצְמוֹ, אֲבֵל בַּחֲשׂוֹת טוֹמְאֵת אֶרֶץ הָעַמִּים קֶשֶׁה יוֹתֵר לְגַלּוֹת מִטְּמוֹן יָקָר זֶה."

זו היא אפוא הבטחתו יתברך שמו לאברהם אבינו בנסיון לך' שבפרשתו, שכאשר תקיים בנפשך לצאת מארצך אל הארץ העליונה, אז יקיים בך ממילא את "אֲשֶׁר אֶרְאֶךָ - וְאֶבְרַכְךָ וְאֶגְדַּלְךָ שֶׁמֶךָ וְהָיָה כְּרַכָּה", שתתגלה הברכה הטמונה וגנוזה עבורך מאז ומקדם, ושם בסגולת קדושתה 'אֶרְצָךְ' אותה ברכה עליונה, וממילא ייצא ויתגלה טבעך בעולם.

• § • § •

הרה"ק רבי דוד פורקעס זצוק"ל היה מגדולי סגל החבורה המובחרת של תלמידי מרן הבעש"ט הקדוש זי"ע, הוא וחבירו הרה"ק רבי זאב וואלף קיצעס זצוק"ל גרו מעוזבו' הגדולה לאלקים עוד בטרם הגיע הבעש"ט לשכון בתוכה. הם היו נוהגים תמיד בקדושה ופרישות יתרה, ולאחר התגלות אור שבעת הימים וזריחת אורו של הבעש"ט נתקרו אליו באהבים ונעשו מתלמידיו המובהקים.

ידועה ומפורסמת היא כמיהתם של הבעש"ט ותלמידיו לחונן את פני ארץ הקודש, בייחוד שכונת קדישא "בארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד" יתבי"א, יב, ואף עשו פעולות שונות וכל טעדיקי כדי לצאת לדרך העליונה, אך משמים נענו מהם זאת כידוע. ורק יחידים מן האריות שבחבורה זכו לעלות אליה, כדוגמת גיסו הרה"ק רבי גרשון קיטובער זצוק"ל, ועוד כמה

תלמידים, ולאחר מכן בעלייה הגדולה והמפורסמת של הרה"ק רבי מנחם מנדל מוויטבסק זצוק"ל ותלמידיו וחבורת הקודש. גם הרה"ק רבי דוד פורקעס ה"ל חשקה נפשו מאוד לעלות ולהתעלות 'אל הארץ אשר אראך', אך רבו הבעש"ט הניאו מכך, באומרו שלא יעלה בידו.

כך כמה וכמה פעמים, בכל פעם שהיה רבי דוד מעלה את שאלתו, שמא כבר הגיע זמנו לשים פעמיים אל ארץ ישראל דחוו הבעש"ט שוב ושוב, מטעמים הכמוסים עימו מכבשונו של עולם.

אף על פי כן היה הרה"ק רבי דוד מצידו מוכן את נפשו ואת נשמתו זיכון אחר זיכון, ומירוק אחר מירוק, כדי שיזכה להורמנא דמלכא, ולסגולת הארץ שנאמר בה: "וְאֶבְרַכְךָ - וְהָיָה כְּרַכָּה".

והנה לאחר עבודות קשות ויגיעות שטרח אותו צדיק קדוש עליון במירוק הנפש, חש בעצמו שעשה הכנה מעליא של שנים רבות בפרישות וקדושה, והרי הוא כבר נכון ומוכן אל הניסיון הגדול של "לך לך מארצך", ונכנס שוב אל רבו בבקשתו לברכת הדרך.

[כאשר נפסק ב'משנה ברורה' (סימן קי ט"ק כח): "והנהיג לטול רשות מהגדולים, ומתברכים כשהולכים בדרך. ויש סמך ממש חז"ל (ברכות ג) נמלכין בסנהדרין, ופירש רש"י (ד"ה ונמלכין) נטלו רשות כדי שיתפללו עליהם" ע"כ].

ואכן הפעם כששמע הבעש"ט הק' את בקשתו לא דחווה כבפעמים הקודמות, רק התהורה כמה רגעים בדקות לעילן כדרכו בקודש, ולאחר מכן הורה לו לגשת תחילה לטבול במקוה טהרה, ואחר כך שוב לדבר עימו בענין.

שמח רבי דוד על האפשרות שנברחה בפניו למילוי משאלת לבבו הטהור, וניגש בשמחה והתלהבות לקיים את מצות רבו ולטהר את עצמו בסילודין בטבילת המקוה, להביא את נפשו במי הדעת, שבכוחם ליישב וליישב ולקדש את השכל, ולבער את מחשבות האון, כמרומו ברמב"ם שלהי הלכות מקוואות (פרק יא הלכה יב) ע"ש.

ויהי בעלותו מן המקוה נתהפך פתאום בדעתו, ובחזרתו לפני

רבו אמר בדמעות ובבכי רבה שחור בו ובזונו להישאר כאן במעוזבו' תחות צילא דמהימנותא במחיצת הרבי הק', והוא גזר את כל הרעיון של הנסיעה לארץ ישראל, הבעש"ט הסכים עימו בדבר ופטרו לשלום.

לאחר שיצא רבי דוד מן הרבי הקיפוהו חבריו בני חב"א קדישתא, כשפליאתם בפיהם, מדוע זה שינה פתאום את דעתו, אחר שמה שנים רבות מבקש ומתפלל על נסיעתו לארץ ישראל, ומה קרה שם בטבילת המקוה ששינתה את דעתו לגמרי.

סיפר להם רבי דוד את אשר התרחש עימו באותה טבילה עילאה, שעשה בשליחות והוראת רבו הקדוש.

הנה בטבילה הראשונה, סיפר רבי דוד, ראיתי שהגעתי עד שערי ארץ ישראל העליונה, ותיכף חשתי במעלת קדושת הארץ וטהור סגולותיה.

[מעין שמצונו גבי משה רבינו עליה (דברים ג, כ): "עֲלֵה ראש הפקדָה וְשֵׂא עִנְיָי; וְשֵׂא הַפְּקָדָה וְיִסְּקָהּ וְיִסְּקָהּ הַרְּאֵה עֲנִיָּה, פִּי לֹא תִשָּׁבַר עַתְּ הַיְּהוָה" - חכה באותה ראייה והסתכלות לחוש ולהשיג את מעלת הארץ העליונה, כדומכ בסוגיא דברכות (לב) שבכך נתקיימה תפילת (שם כב) "אֲתַתְּנוּן עַל ה' כִּי אֶעֱבְדָה נָא", כמיש בגמרא שם דמשה רבינו נענה בתפילה, שנאמר (שם כ) "אֵל תוֹסֵף דַּבֵּר אֵלַי עוֹד דַּבְּרֵהּ הוּא", וסמך ליה "עלה ראש הפקדה הו", ע"ש].

ולאחר מכן בטבילה השנית, סיפר רבי דוד, ראיתי את עצמי נכנס בשערי ירושלים, והשגתי בה אכן את קדושת ירושלים וטובתה, כפי שנקראת בצלותא דמשה (שם כב): "ההר הטוב הזה", ופירש רש"י: "זו ירושלים".

ושוב בטבילה השלישית חשתי שהגעתי אל בית המקדש שלמעלה, בליבו זיכרון העוונות משלם, כד"א (שם): "והלכנו - זה בית המקדש".

ובטבילה הרביעית זכיתי בהשפעת קדושתו של רבינו הבעש"ט הק' שנפשו קשורה בנפשי בקשר איתו, כאשר כל טבילות המקוה הללו היו על פי שליחותו, לחוש ולהשיג את הקדושה העליונה של 'קודש הקדשים'.

איברא, בהיותי אז בקדושת קודש הקדשים וחיפשותי אחר הארון, נחרדתי מאוד כאשר לא זכיתי להשגת קדושת ארון הברית הגנוז במקומו (שם כג), ולא ידעתי את נפשי מדוע זה אין הארון בתוכי קודש הקדשים שבבית המקדש שבירושלים כדן.

והנה בטבילה החמישית אורו עיני, והראו לפני מן השמים את ארון הברית שהוא נמצא עימנו בקדושתו העליונה כאן במעוזבו'... [כאשר נודע מדרשת הר"ן שבמקו זה הוציאו שבוזו הי"ל ה' בקרבם, והם הם משכן שכונת השכינה הק', ע"ש].

לפיכך מהאי טעמא, סיים רבי דוד, חזרתו בי מכל משאלות לבי לעלות לארץ ישראל, למה לי לנסוע את כל אותה דרך קשה, כדי להגיע אל הארץ וממנה לקדושת ירושלים ובית המקדש וקודש הקדשים, כאשר ארון הברית בכבודו ובעצמו נמצא עמנו כאן, לפיכך איני זו מכאן ונשאר בדבקות רבינו, 'ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולם היום', אמן.

על הברכה יעמדו

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליארצייט | התורמים להפצת העלון | לקבלת העלון כפייל (דוא"ר) נא לשלוח לפייל הפצו"ב

לע"י יעקב צבי בן ישראל	לע"י מרת הינדל בת משה ירסיוו ובלומה	יוסף בן טילה רחא לרפואה שלימה	האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יחודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים	שרה שיינדל בת טילה רחא להצלחה בכל העניינים	לע"י מרת חיה סאסא בת לאה נלביע יסיון תנצבה.	לע"י החבור שמואל מאיר ז"ל בן בלחטי"א רבי ישראל יצחק נלביע יח נסלו תנצבה.	גרפצ'יק סל: 02-5002321	קשת הרשת מיינס י"א וירושלם מבידו 02-6257948 info@keshet-haheshet.co.il	גל.י.פ.ו
------------------------	-------------------------------------	-------------------------------	---	--	---	--	------------------------	--	----------

יר"ל ע"י קהילת שבתאי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגורין ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענונינים יקבלו את העלון כפייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ להדפסה. Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173